Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige

„Gjør det bekjendt over Land og i By
Herren har talet paany!"

NUMMER 24 | 15. DECEMBER 1922 | 1. AARGANG

„Glædelig jul".

Dette nummer av «Morgenstjernen» vil antagelig naa de fleste av vores læsere før den store aarlige fest julen er kommen, saa vi vil benytte leiligheten til at ønske alle en rigtig god jul.

Julen der helligholdes til minde om Kristi fødsel er blandt kristenheten i almindelighet forventet med glæde av unge og gamle, rike og fattige. Alles hjerter fra hytte og slot, fra barnet til oldingen, glædes ved tanken om denne høitids komme; den bringer behagelige erindringer fra barndomshjemmet, venskabelige minder fra ungdommens vaar, samt glæde og tilfredshet i manddommens modnere alder. Familie, slegt og venner, møtes i behagelige sammenkomster, i familie og vennekredse ved hjemmets hyggelige arnested; allevegne høres det hjertelige ønske: «Glædelig jul».

Jul, o hvilken passende tid at høitideligholde — Guds enbaarne søns komme i kjødet. Vor dyrebare Frelsers fødselsdag. Det er helt naturlig at menneskenes sindsstemning paavirkes til at gjøre godt. Barmhjertighetens haand utrækkes, og kjærlighet og medlidenhet til vore medmennesker utvises, ti hvem kan tilbakeholde fra deres nødlidende brødre og søstre gavmildhetens haand, naar man tænker paa den kjærlighet og opofrelse, som blev utvist av ham, der var svøpt i kluter og lagt i en krybbe,

i den lille stad Bethlehem i det fjerntliggende land Judæa for over 1900 aar siden.

Uagtet det ikke kan bevises at Kristus var født den 25. december bør vi dog høitideligholde denne fest paa en passende maate, ikke med drik og gudsbespottelse, som jo desværre er mere almindelig i den saakaldte juleuke, end nogen anden tid paa hele aaret. Det er, ifølge vor mening, netop en passende tid til at opsende taksigelser til Faderens trone for den kjærlighet, som vor himmelske Fader har utvist mot sine barn ved at sende sin enbaarne søn til jorden, som et forsoningsoffer for menneskenes frelse, og rigtig at grunde paa og overveie vor Frelsers vigtige mission, og de herlige og evige principper han lærte til frelse og salighet for alle mennesker.

Sidste Dages Hellige! Maa denne høitid bli en sand julefest, maa I glædes i hinandens selskap ved at la broder og søsterkjærligheten brænde i eders hjerter, maa glædens smil fremvises paa eders ansigter, og tro, haab og kjærlighet, hvilket er kjendetegnet paa Kristi evagelium, omringe. ethvert festlig bord og hvile over enhver familiearne, maa venlighet og broderlig kjærlighet bli en gjensidig mægler over alle, maa fattigdom prise den gavmilde rigdom, og gavmild rigdom erindre at der er megen fattigdom. Maa glædens og taksigelsens melodier lyde fra ethvert hjerte og hjem, maa hver tunge utbryte og hver sjæl gjenta: «Ære være Gud i det høie, fred paa jorden, og i mennesker en velbehagelighet». *Aug. S. S.*

Joseph Smith's fødsel og mission.

1805—1922.

Av ældste *C. M. Hagberg.*

Salig er de som hører hans røst
og bevarer det i sit hjerte.

Blandt vor kirkes store mænd staar navnet *Joseph Smith* som et lyspunkt i vor religions historie og som har øvet en mægtig indflydelse blandt jordens nationer i den korte tidsperiode det blev ham forundt at gjenoprette

Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige. Joseph Smith's virksomhet blev ikke av nogen lang varighet, men ikke destomindre har han ved sit oplysningsarbeide gjennembrudt det aaadelige mørke, hvori menneskene den gang befandt sig, der fra vort synspunkt betragtet, har været og vil bli av meget stor betydning for den nuværende slegt og likeledes for de hedengangne generationer.

Den 23. december er det 117 aar siden at Joseph Smith blev født i Sharon, Windsor County, Vermont, i de Forenede Stater. Hans forældre var meget fattige og som følge derav blev hans skoleutdannelse ogsaa mangelfuld som det gjerne blir med barn der er henvist til at leve sit liv langt borte i de øde skogtrakter, fjernet saa at si fra al civilisation. Men takket være hans forældre blev den unge Joseph undervist saa meget i de guddommelige sandheter, at han begyndte at tænke over al den forvirring og strid der herskede blandt de forskjellige sekter og partier, for alle kunde ikke være like rigtige, da de allesammen bekjendtgjorde hver paa sin maate: Her var Kristus at finde — se her! og paa et andet sted: Her var frelse at faa — se der! Da var det at han under dette religiøse virvar slog op sin Bibel og fik øie paa følgende linjer: «Dersom nogen av eder fattes visdom, han beder til Gud, som gir alle gjerne og bebreider ikke, saa skal det gives ham». Det var saaledes efter denne anvisning at den unge lærling omsatte dette som han læste i praktisk utførelse, idet han i en tidlig morgentime gik ut i skogen, bøiet sine knær og i en oprigtig og ydmyg bøn anropte himlens Gud om at han vilde tilkjendegi hvilke av de religiøse sekter og partier der var det rette. Og svaret — et svar som den øvrige religiøse verden aldrig har taalt — var: «Slut dig ikke til nogen

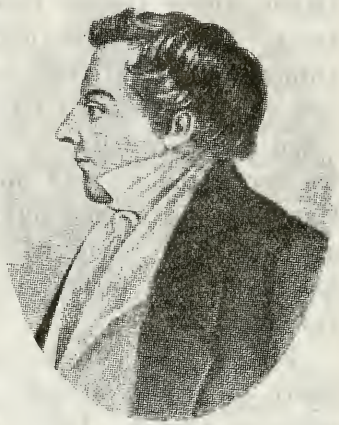

Joseph Smith.

av dem, ti de er alle forkjerte og deres troesbekjendelser er fordærvet. De drager sig nær til mig med sin mund og ærer mig med læberne, men deres hjerter er langt fra mig. De lærer saadanne lærdomme som er menneskebud og har gudfrygtighets skin, men fornegter dens kraft.»

Da dette en stund efter blev bekjendt at den unge Joseph hadde faat et saadant svar fra Herren, begyndte trængsler og forfølgelser at omringe den unge mand paa alle maater, og eftersom hans arbeide med at organisere kirken antok fastere former, vokste ogsaa motstandernes antal. Og jo oftere han optraadte og bar sit kraftige vidnesbyrd om at Gud hadde talt til jorden paany og at han var et redskap i Guds haand til at utføre Guds vilje i den sidste utdeling — blev folkene aldeles rasende, og fra den stund av var Joseph Smith en dødsdømt person. Han følte sig aldrig sikker for sit liv, idet han til hvert nyt sted han reiste til stadighet blev fængslet og stillet for retten med falske motiver og falske anklagere. Dette var hans løn.

Enhver der vil studere omstaaende billede av Joseph Smith vil medgi, at hans ansigtsuttryk er meget behagelig, mildt og venligt. Dertil kommer at han var meget godgjørende og hjælpsom mot alle, der bad om hans hjælp. Hans tale var interessant og belærende og man trættedes aldrig av at høre ham. Naar saaledes ikke verden kunde anerkjende Joseph Smith som nogen Guds profet, er dette ikke saa forunderlig, da verdens barn ikke anerkjender nogen profeti i den nyere tidsalder, og som følge herav har de heller ikke noget vidnesbyrd om de guddommelige ting eller profetier som er frembragte ved Guds kraft, men de er villigere til at lære og hylde selvlavede menneskebud, og til disse behøves intet vidnesbyrd.

Men i et vigtigt punkt adskiller det budskap, som Joseph Smith bragte, sig fra alle andre: Nemlig teologiens videnskap, der blev gjengit ved ham, vil aldrig forsvinde, likesaa litt som dens nøkler nogensinde mere vil borttas fra jorden, da de er overgit til menneskene for siste gang. Og tilkommende slegter vil opstaa og velsigne ham, mens

utallige nationer skal nyde fordelene av det verk som Herren sendte ham til at paabegynde.

Naar man nu tænker sig tilbake til den tid, som profeten Joseph Smith levet og hvad han maatte lide for sandhetens sak, som han gjennem Guds paavirkning forkyndte for menneskene, saa maa det erkjendes at han utførte et velsignelsesrikt arbeide ved at gjenskjænke til verden evangeliets lys og kundskap i de sidste dager — en lære der er meget bedre, sundere og mere praktisk end de andre religioner i vor tid og som er blit erkjendt av mange indflydelsesrike folk om i verden. Trods dette steiler allikevel menneskene i vore dager, naar Joseph Smith's navn nævnes, som de finder umulig kan være en profets navn. Men det er jo ikke navnet det kommer an paa, det er det oplysningsarbeide han frembragte, nemlig: Forstaaelsen av evangeliets plan og Guds hensigter med menneskene. Det var dette som verden forstod og som de frygtet ham for, endskjønt de ikke turde bekjende det offentlig, at han prædiket en *sand lære* og at det ikke kunde være noget han opfandt av sig selv. Derfor var ogsaa Joseph Smith en nidkjær og virksom og en ydmyg Herrens tjener, der til enhver tid la sin menighet paa hjerte at de maatte være tro til dette verk som var dem gjenskjænket, likesom han bestandig, saa længe han levet, var i ustanselig bøn til Gud om at skjænke ham kraft og styrke til at arbeide for dette verk, der var ham anbetroet.

Ved siden av det kirkelige arbeide tok han ogsaa fat i negerslaveriets avskaffelse og flere andre ting som gjorde at han stillet sig til valg som Amerikas præsident, men grundet de ydre og indre fiender blev hans valg bekjæmpet. Sin æresstilling som general i legionhæren fik han dog beholde. Under alle de forskjellige skuffelser, der kom i hans vei, glemte han aldrig sin Gud og sine bønner, og i det korte tidsrum av 24 aar, som han virket, har han — med undtagelse av Jesus Kristus. — gjort mere for menneskenes frelse end nogen anden der nogensinde har levet i verden. Og som det gik med de forrige tiders profeter, der kjæmpet for sandhet og ret,

gik det ogsaa med Joseph Smith, idet han blev myrdet i Cartago fængsel 27. juni 1844, 38 aar gammel.

Signer hans minde! Han faldt som en martyr,
Vandt sig en plads i forløserens favn.
Længe hans blod Illinois skal besudle,
Hæder og ære omstraale hans navn.
Hil dig, du seer, ti din Gud dig hjemkaldte,
Bødler og ransmænd ei haane dig mer.
Endnu du virker for lidende brødre,
Døden ei binder dig, elskede seer!

Utdrag av „Mormons bok".

Av *Marit Ingdahl,* Trondhjem.

Omkring 600 aar f. Kr. blev Lehi befalt av Herren gjennem en drom, at han skulde forlate Jerusalem. Ifølge Herrens befaling forskaffet han sig de optegnelser som Laban var i besiddelse av og Labans sverd, og saa drog de da ut, Lehi og hans hustru Saria, hans fire sønner: Laman, Lemuel, Sam og Nephi samt deres hustruer.

Ved hjælp av et kompas i form av en rund kugle var de istand til at finde sin vei frem i ørkenen. Mens de var her blev Lehis to yngste sonner Jakob og Joseph født. Trods mange trængsler og gjenvordigheter blev de opholdt og de kommer til de store vand. Nephi blir undervist av Herren og bygger et skib, og de blir ført over de store vand, efter at ha tilbragt 8 aar i ørkenen. Reisen var besværlig og det saa flere ganger ut som om de skulde omkomme i havets dyp, men de naadde landet paa den anden side i god behold. De medbragte sædekorn fra Jerusalems land, og de begyndte straks at dyrke jorden, som gav rik avgrøde og de blev meget velsignet.

Nephi befales av Herren at forfærdige plater av metal, hvorpaa han skriver sit folks historie, deres reiser i ørkenen samt Lehis profetier. Lehi begynder nu at bli gammel, men før han dør, gir han sine barn og barnebarn en velsignelse, og han formaner sine sønner, at de ikke maa glemme Herrens bud. «Vaagner op, staa op av støvet, og horer en skjælvende faders ord, hvis lemmer I snart

skal nedlægge i den kolde og tause grav, hvorfra ingen vandrer kan vende tilbake; endnu nogen faa dager, og jeg gaar al kjødets gang. Men se, Herren har forløst min sjæl fra helvede; jeg har set hans herlighet, og jeg er indesluttet evindeligen i hans kjærlighets arme. Og jeg ønsker, at I skal ihukomme og iagtta Herrens skikke og love. Se, dette har været min sjæls bekymring fra begyndelsen.

O, mine sønner! Maatte I vorde et av Herren utvalgt og velsignet folk!» 2. Nephi 1. kp.

Nephi var jo den som var beskikket til at være deres leder, men hans ældre brødre Laman og Lemuel, som under hele reisen hadde været gjenstridige, fortsatte paa samme maate, saa de endog forsøkte at ta hans liv. Nephi paakaldte Herren og blev advaret, at han skulde drage ut i ørkenen. Nephi tok sin familie, sine brødre og søstre og saa mange som vilde følge og drog avsted. Da de var kommet flere dagsreiser frem i ørkenen, opslog de sine telte. Folket kaldte stedet Nephi og folket Nephis folk. De iagttok Herrens bud og anordninger og de var flinke i alslags arbeide og bygningskunst. De opførte ogsaa et tempel i samme stil som Salomos, og arbeidet paa det var meget smukt, læser vi om. Det andet folk, som kaldtes lamaniter, gik det derimot daarlig. Paa grund av deres ugudelighet blev de forbandet av Herren med en mørk hudfarve, saa de fik et motbydelig utseende, og de blev et dovent folk, fuldt av ränker og snedige anslag, og det varte ikke længe, før der utbrøt krig imellem disse to folk, ti vi læser, at da 40 aar var hengaat hadde nephiterne hat krig og uroligheter med sine brødre.

Nephi var flittig i at undervise sit folk, og hans brødre Jakob og Joseph, som var indviet av Nephi, gjorde det samme. De var ogsaa et haardnakket folk, som stadig trængte til at bli paamindet om Herrens veier. Dog, de var ledet av retfærdige mænd, som stod i forbindelse med himmelens Gud, som var ivrige i at undervise dem og lærte dem at forvente Messias. De var meget nøiagtige i at holde eller skrive sit slegtsregister. Og disse optegnelser fortsattes fra fader til søn. Jakob overleverte dem til sin søn Enos, Enos til sin søn Jarom og denne igjen til Omni o. s. v.

I Omnis bok begynder en meget interessant beretning. Amaleki fortæller os om en mand ved navn Mosias, som blev gjort til konge i Zarahemlas land. Mosias blev advaret av Herren om at fly ut av Nephis land, og saa mange som lyttet til Herrens røst reiste med ham. Vi læser, at Guds arms kraft ledsaget dem, og de var veiledet med megen prædiken og profeti, indtil de kom til Zarahemlas land. Her fandt de et folk, som kaldte sig Zarahemlas folk, og der blev stor glæde iblandt dem, da Mosias og hans kompani kom, fordi de medbragte messingplatene som indeholdt jødernes optegnelser. Mosias fandt ut, at dette folk hadde forlatt Jerusalem paa den tid, da kong Zedekias blev tat til fange og ført til Babylon, altsaa 11 aar efter at Lehi reiste fra Jerusalem. Trods krig og uroligheter var de blit talrike, deres sprog var fordærvet og ingen optegnelser hadde de.

Mosias lot dem nu undervise i sit sprog og Zarahemla avfattet et slegtsregister over sine fædre efter sin hukommelse. Disse to folk slog sig nu sammen og valgte Mosias til at være deres konge. Amaleki fortæller videre om et visst antal av deres folk, som vendte tilbake til Nephis land for at ta sit eiendomsland i besiddelse. De valgte sig en anfører som var sterk og mægtig, men vi faar det indtryk, at han ikke var videre god, ti han foraarsaget strid iblandt dem, og de blev dræpt i ørkenen med undtagelse av 55, som vendte tilbake til Zarahemlas land og fik andre til at gaa med sig, deriblandt var en av Amalekis brødre; men til disse hørte de ikke mere. Efter Mosias blev hans søn Benjamin konge. I hans regjeringstid stod et stort slag mellem lamaniterne og nephiterne, men nephiterne var sine fiender overlegne og kong Benjamin drev dem ut av sit land.

Da Amaleki nu var blit gammel, overleverte han platene til kong Benjamin. som var en retfærdig mand. Kongen hadde tre sønner, som han underviste i sine fædres sprog og i al anden nyttig kundskap. Mosias blir indviet av sin far, som nu begynder at bli gammel, til at være regent og konge, og han var en hellig og retfærdig mand likesom sin far. Da han begyndte at regjere var der hen-

gaat 476 aar siden Lehi forlot Jerusalem. Da Mosias hadde regjert i 3 aar og hat uavbrutt fred, ønsket han at vite, hvordan det var gaat dem som drog tilbake til Lehi Nephis land, ti de hadde endnu ikke hørt noget ifra dem siden de forlot Zarahemlas land.

De utvalgte 16 sterke mænd og en morgen drog de avsted med Ammon som deres anfører. Han var en efterkommer av Zarahemla, en sterk og mægtig mand. De var ukjendte med veien og fartet om i ørkenen i 40 dager. Da slog de sig ned ved en høi nord for Shiloms land. Ammon tok tre av sine brødre med sig og de gik ned til Nephis land, men blev av kongens livvakt bundne og kastet i fængsel, hvor de maatte være i to dager. Da blev de fremstillet for kongen og befalet at besvare de spørsmaal som han vilde rette til dem. Han fortæller, at han er en sønnesøn av Zeniff, som kom op fra Zarahemlas land for at ta sine fædres land i besiddelse, og nu ønsket han at vite, hvorfor de var saa dristige at komme nær stadens mure. «Derfor», sier han, «har jeg sparet eder for at utspørre eder, ellers skulde jeg ha latt eder dræpe. Det er eder tillatt at tale.» Saa fortæller Ammon deres hensigt, at de var kommet for at forhøre sig om deres brødre, og da kong Limhi hørte det, lot han dem samt hele deres følge nyde gjestfrihet, og de aad, drak og hvilte sig efter reisens besværligheter.

Dette folk var nu i trældom under lamaniterne og betalte halvdelen av al deres eiendom i skat til dem. I en tale, som kong Limhi holder til sit folk, foreholder han dem, at aarsaken til deres fornedrelse var, at de hadde forglemt Herren deres Gud, ja de hadde endog dræpt en Guds profet, fordi denne vidnet om Kristus. Ammon stod ogsaa op for mængden og fortalte alt angaaende deres brødre i Zarahemla. Kongen lot ham læse sit folks optegnelser, og da han det hadde gjort, spør han ham, om han kan uttyde sprog, hvortil han svarer benegtende.

Kong Limhu fortæller, at han var meget bedrøvet over sit folks lidelser, hvorfor han lot 43 av sit folk gjøre en reise i ørkenen for at opsøke sine brødre i Zarahemlas land, at disse muligens kunde hjælpe dem ut av trældom-

men. De fôr vild i ørkenen og naadde ikke sit bestemmelsessted, men kom tilbake efter i mange dager at ha reist i et land mellem mange vand, og de hadde fundet ben av mennesker og dyr, samt ruiner av alle slags bygninger og alt tydet paa, at landet hadde været bebodd av et meget talrikt folk. De bragte med sig tilbake 24 guldplater, som var fulde av indgravninger, samt mange andre ting som viste at dette folk hadde været høit civilisert. Og kongen spør paany: «Kjender du nogen, som kan uttyde sprog?» Ammon sa til ham: «Jeg kan visserligen fortælle dig, o konge, om en mand som kan uttyde optegnelsene; ti han har det, hvormed han kan se og uttyde alle gamle optegnelser, og det er en gave fra Gud.» Ammon fortæller videre, at denne mand er kongen over Zarahemlas land. Da kongen hørte dette glædet han sig meget og takket Gud, og han utbryter: «O, hvor forunderlige er ikke Herrens gjerninger, og hvor længe bærer han ikke over med sit folk!»

Præsident Olson F. Whitney's avskedshilsen.

Det er med vemodige tanker, at jeg forlater de ældste og hellige, og trækker mig tilbake som præsident over den europæiske mission. Jeg blev beskikket til denne ærefulde stilling vaaren 1921, og begyndte at utføre mine pligter den følgende sommer. Jeg er meget bedrøvet, da tiden nu nærmer sig, at jeg skal skilles fra mine venner, som jeg har blit bekjendt med i disse seksten maaneder jeg har virket i den europæiske mission, baade medlemmer av kirken og utenforstaaende.

Jeg er taknemlig fordi jeg kan si, at det er en hæderlig avløsning, jeg har faat og en som ikke er blit tilskyndet eller søkt av mig selv.

Ikke noget kunde tilfredsstille mig mer end at forbli i Europa for en længere tid, og være istand til at fortsætte mit arbeide i England og paa andre steder, hvis

jeg kunde virke som jeg burde, og paa samme tid faa min helbred tilbake. Men som omstændighetene nu er, saa anser jeg det et privilegium saavel som en pligt, at jeg gjør som jeg har blit anmodet av de, som er over mig, og derfor taknemmelig mottar det offer, som er stillet av brødrene, som staar som hode for kirken, at bli løst fra de byrder og ængstelser der paahviler mig som missionspræsident, saa at min bedring kan bli hurtigere og mere fuldkommen. Jeg reiser med de bedste følelser til mine brødre og søstre og venner her og paa andre steder, og haaber at jeg altid kan være værdig til deres tiltro og elskværdighet.

Det er en meget kjær ven av mig som kommer hit for at overta min stilling — David O. Mc. Kay, en av de tolv apostler. Han er en Guds mand, fuld av kjærlighet til sine medmennesker, og jeg haaber at han blir vist den ærbødighet og elskværdighet, som altid har blit vist mig. Jeg beklager meget at jeg antagelig ikke faar anledning til at være her og ønske broder Mc. Kay og hans familie velkommen ved deres ankomst til Liverpool.

Jeg reiser tilbake meget tidligere end jeg hadde tænkt eller ønsket. Jeg kom hit for at være her idetmindste tre aar og saa længe som det skulde være ønskelig av Herren og hans tjenere at jeg forblev her. Jeg kan, uten overdrivelse si, at det er tungere for mig at reise herifra, end det var at komme hertil. Men jeg har mottat i et brev fra det første præsidentskap den forsikring, at mit arbeide i missionsmarken, dog ikke saa stort som om jeg hadde hat god helbred, er «like saa antagelig for Herren», og at det var min helbred som blev tat i betragtning, da de avløste mig. Dette er mig en stor trøst. Foruten denne forsikring vilde jeg kanske blit skuffet. Og om de følgende ord fra den præsiderende biskop og hans raadgivere, endog kunde være mig halvt fortjent, saa kan jeg reise tilbake til Zions land mere end tilfredsstillet med hvad Herren har gjort for mig.

Fra biskop Charles W. Nibley og raadgivere i et brev til undertegnende: «Vi mottar *Millennial Star* regelmæssig, og vi læser den og sætter stor pris paa dens indhold.

De høie idealer som den bringer til de hellige er meget inspirerende.

De har utført et storartet arbeide. De har været der paa den tid, da der netop trænges en mand som Dem, til at staa for det som er ret og til at forsvare de hellige. Deres mission har været fyldt med opgaver, som av Dem er blit ædelt og prægtig løst».

Dog uværdig til denne lovtale, føler jeg taknemlig for den oprigtige og gode aand som tilskyndet den.

Farvel, brødre, søstre og venner, i den erupæiske mission, jeg elsker eder alle, og skal bestandig bede for eders velfærd. Maa fred og lykke, under himlens velsignelser altid følge eder. Oversat av *Sigrid Holtan.*

Daab.

I Kristiania blev Olaf Daniel Jensen, Carl Engelbret Karlstrøm og William André Halvorsen døpt den 2. december av ældste Otto Gebhardt.

Haandpaalæggelsen blev utført av missionspræsident Aug. S. Schow og ældstene Eyolf R. Larsen og Henrik Pettersen.

Mange søskende og venner overvar daabshandlingen som var meget høitidelig.

Den som tjener Gud med velbehagelighet, skal annammes, og hans ydmyge bøn skal række indtil skyene.

Jeg er opstandelsen og livet; den som tror paa mig skal leve om han end dør.

Salige er de rene av hjertet, ti de skal se Gud.

INDHOLD:

«Glædelig Jul». 369
Joseph Smith's fødsel og mission 370
Utdrag av «Mormons bok» 374
Præsident Orson F. Whitney's avskedshilsen . . 378
Daab 380

Utgit og forlagt av AUG. S. SCHOW, Osterhausgt. 27, Kristiania.
Trykt i Arbeidernes Aktietrykkeri, Kristiania.